

Дитинство без олівців (дитинство Уолта Диснея)

Сашко Дерманський

БАР'ЄР

— Затям, Поркере: ти — мій кінь і тому мусиш поводитися, як справжній дорослий кінь. Чув? Ми з тобою — команда. Зараз я тебе навчу, як тримаються справжні мустанги, — і ми втремо носа тим хвалькам, Поркере. Щоб більше не сміли говорити: "Уолте, ти ще замалий, щоб кататися верхи. Йди-но краще свиням хвосту покрути..."

Уолт, жвавий хлопчик років п'яти, спідлоба зиркнув на просторе подвір'я батькової ферми: там, хизуючись один перед одним, хвацько вигарцьовували на конях два його старші брати — Рой і Рей.

— Ти чув, Поркере, вони з нас насміхалися! Ну, заждіть у мене! — гукнув малий вершникам. — Я ще й як зможу кататися верхи, з мене буде вершник на всі сто. Ось лишень трохи навчу Поркера, що й до чого... правда, Поркере? Отже, розпочинаймо. Правило перше, мусиш його затямити: я, Уолт Еліас Дисней — твій вершник. Ти, Поркере, — мій вірний баский мустанг. Ми разом — команда. Правило друге, Поркере. Ти повинен беззаперечно слухатися мене. Ми ж

хочемо втерти носа моїм старшим братам? То ж бо й воно, Поркере. Тому слухай уважно третє правило. Я керуватиму тобою за допомогою трьох простих команд: "но", "соб" і "гаття". "Но", Поркере, означає — йди прямо, "соб" — завертай ліворуч, а "гаття" — праворуч. Усе дуже просто, ге?

Поркер на мить підвів голову від землі й пильно подивився в хлопчикові очі, наче хотів сказати: "Жодних проблем, Уолте, я ж не вісьлюк якийсь, щоб не зрозуміти, я ж вірний мустанг. Нічого простішого я зроду не чув. З цим усе ясно, давай швидше своє наступне правило, жодних проблем". Цей велемовний погляд тривав якусь мить, після чого Поркер заходився нетерпляче копирсати носом землю в себе під ногами.

— От і добре, мій вірний коню, — Уолт сявав від задоволення, бо ж урок, як йому здалося, проходив напрочуд вдало. — Бачу, ти просто рвешся в бій! Не думав, що ти такий гарячий, Поркере. Але запам'ятай ще одне правило: баскі коні риють землю копитом, а не носом. Просто б'ють у землю передньою ногою. Ось так, дивися.

Хлопчик став з силою бити в землю ногою.

Поркер і не збирався наслідувати свого вчителя й вершника, а, голосно і вдоволено пирхаючи, знай щось винюхував долі.

— Ну гаразд, всякі такі тонкощі ми з тобою вивчимо наступного разу, — поблажливо кинув Уолт, — а тепер слухай останнє, найважливіше правило. Якщо я тебе легенько пришпорю п'ятами, — малий підсунув під ніс Поркерові замурану босу п'яту своєї правої ноги, — то ти, Поркере, мусиш мчати, як вітер, або навіть швидше. А коли я пришпорю тебе сильно, — на цей раз хлопчик тицьнув своєму учневі ліву, не менш замурану п'яту, — то мусиш брати бар'єр, котрий побачиш перед собою. Брати бар'єр, Поркере, означає перестрибувати через якусь перешкоду. Ну, наприклад... через відро або через загорожу, чи через квітничок. Ясно?

Поркер нічого не відповів, і це могло означати лише одне: йому все ясно, як удень, і він готовий брати хоч які бар'єри. Уолт відчинив хвіртку загорожі й випустив свого мустанга. Той несміливо вийшов.

— Стій спокійно, не крутись, зараз я на тебе сяду, — вкрадливим тоном заговорив хлопчик, кладучи руку на Поркерову спину.

Перш ніж Поркер устиг що-небудь зрозуміти, Уолт вмотився на ньому верхи.

— Шкода, Поркере, що в тебе немає розкішної гриви, — натхненний таким успіхом, радісно кинув малий вершник, — мені доведеться триматися за твої вуха. Хвала Господу, вуха в тебе підходящі! Но, мій вірний мустангу, вперед! Зараз ми покажемо всім, де раки зимують!

Уолт легенько пришпорив свого скакуна замурзаними п'ятами, і... о диво! — Поркер, весело хвицьнувши задніми ногами, слухняно чкурнув простісінько в бік Уолтових братів.

Рой і Рей побачили малого не одразу. Спочатку вони почули брязкіт перекинутої виварки з водою, потім здійняла гвалт протаранена на всьому скаку зграя курей і гусей, і тільки тоді старші брати помітили, що до них зі швидкістю вітру наближається їхній брат Уолт верхи на... Поркері! їх розділяв лише невеличкий квітничок з улюбленими материними ірисами фіолетового

кольору. Поркер мчав просто на клумбу і, здавалося, не збирався звертати ні соб, ні гаття.

— Увага, Поркере! — перекрикуючи курей з гусьми, волав Уолт. — Зараз будемо брати бар'єр! Приготуйся!..

Хлопчик щосили пришпорив свого вірного мустанга і, щоб не впасти, ще дужче вчепився в його вуха.

Певно, Поркер не дуже гарно засвоїв ту частину уроку, де йшлося про сильне пришпорювання й перестрибування через квітники. Уолт тричі перекинувся через голову й заорав носом у пахучі іриси. Квіти стирчали над його головою, наче орлине пір'я в зачісці індіанця. Цікаво, що він примудрився не випустити з рук вуха свого скакуна. Поркер теж, на превелику свою радість, заорав носом у м'який вогкий ґрунт маминої клумби. Й тут-таки заходився щось зосереджено в ньому шукати.

Рой і Рей якусь мить стояли ошелешені, а потім вибухнули реготом:

— Уолте, ти справжній вождь апачів! Га-га-га! — захлинався Рой.

— Твій мустанг дуже норовистий, його слід трохи приборкати! Ги-ги-ги! — ледь не падав з коня Рей.

— Тобі треба його підкувати й загнuzдати, Уолте! — не вгавав Рой.

Уолт не звертав уваги на ті кпини. Він бо знав, що ці насмішки — ніщо порівняно з широким шкіряним паском, яким суворий батько частував хлопчика раз чи два на тиждень. А судячи з того, на що перетворився квітник, березової каші Уолтові не минути.

Хлопчик засумував. А от Поркер нічим таким не переймався, він натхненно розкопував клумбу, збільшуючи шанси свого вершника скуштувати батькових духопеликів.

— Нічого, Поркере, — мовив горе-вершник, — я на тебе не серджуся: ти ж не винен, що не запам'ятав усі правила. Ось ми проведемо ще кілька уроків — отоді покажемо всім, як з нас насміхатися! Ге, Поркере?

Поркер ствердно чмихнув і знову занури своє рожеве брудне рильце в угноєну землю улюбленого маминого квітника.

— А ти таки кумедний, кабанчику, — посміхнувся Уолт, — я обов'язково тебе намалюю.

ЇЖАКИ

Батько волав так, наче ті їжаки були справжні. Він вискочив з туалету червоний від люті.

— Де цей малий паскудник?! — верещав батько, на ходу застібаючи штани. — Уолте, щоб тебе, виходь сам, бо як знайду, то буде гірше! Виходь, лобуряко, кажу, де ти там ховаєшся?!

Уолт забився під старий автомобіль і лежав, майже не дихаючи. Він знав, що означає оте батькове "буде гірше". Звісно, що нічого гарного воно не означало.

Чи не всі мешканці невеликого американського містечка Марселейн, принаймні найближчі сусіди фермера Еліаса Диснея, знали про його улюблений і єдиний метод виховання дітей. Березова каша. Еге ж, Уолтів батько вважав, що "коли дітям бракує олії в голові, то їм треба добряче всипати березової каші".

Тією вишуканою стравою фермер частував винуватців за допомогою страхітливого ремня з

цупкої шкіри. Уолтові перепало чи не найчастіше. Троє старших братів уже не так часто робили шкоду, а до меншої сестрички в батька не доходили руки.

Тож Уолтові зовсім не хотілося вилазити з-під автомобіля. Він вирішив лежати до останнього й тихенько дослухався, що ж там робиться на подвір'ї. А батько просто лютував.

— Сімнадцять штук! Це ж цілих три метри! Він просто знущається з мене!..

На батькові крики з будинку вибігла Уолтова мати.

— Що сталося, Еліасе? Чого ти розкричався?

— Що сталося?! Ти питаєш мене, що сталося, чорт забирай?! Сімнадцять їжаків, Флоро! Цілих сімнадцять штук — ось що сталося! І все це — витівки твого улюбленця! Де він, кажи негайно?!

— Господи, що ж ти так розкричався! — жінка намагалася заспокоїти чоловіка. — Які їжаки?

— Не прикидайся, ніби ти не знаєш, про що йдеться, Флоро, — Уолтів батько кричав так, що аж

слина летіла з його рота, — не прикидайся, бо ти мене дратуєш!

— Та звідки мені знати? — зітнула плечима мати.

— Не знаєш, то знай: я щойно з туалету, Флоро! І я не збираюся більше терпіти!

— Та хто ж тебе примушує терпіти, Еліасе, — здивовано відповіла жінка, — йди собі та роби там свої справи. Навіщо ж терпіти? І до чого тут Уолт, не розумію...

— Він знову взявся за старе, ось до чого! — випалив чоловік.

Коли Уолтів батько лютував, здавалося, він ось-ось закипить. Він навіть починав свистіти носом, наче чайник.

— Він знову щось намалював? — звела брови жінка.

— Щось?! Цілих сімнадцять їжаків! З отакенними голками!

— От вигадник, — посміхнулася мати.

— Ні, Флоро, він ніякий не вигадник, — далі свистів носом Еліас Дисней, — він шкідник! Цілих три метри паперу зіпсував своїми дурними

малюнками, і я йому цього не подарую, Флоро! Де він?!

— Я не знаю, Еліасе. І взагалі, з якого доброго дива ти так розсердився? Чому б тобі не скористатися розмальованим папером?

— Затям: я не буду цього робити їжаками!
— шаленів батько. — А твій улюбленець просто хоче пустити мене з торбою по світу! Цілих три метри туалетного паперу пустив за вітром. А він же коштує грошей!

— Ну, не сердься. Просто Уолт дуже любить малювати, ти ж сам знаєш. Може, колись він стане художником і з нього будуть люди.

— Які люди?! Всі художники — ледарі й нероби! Я не дозволю, щоб хтось з роду Диснейв став ледарем! Цілих три метри паперу...

— А на чому ж йому ще малювати, Еліасе, в нашому ж домі немає більше ніякого паперу?

— І не буде! — відрубав батько. — Затям, не-бу-де! Так само, як і не буде ледарів! — він спересердя сплюнув і пішов у будинок.

Мати пішла за ним. А Уолт лежав, ледь не плачучи, під старим автомобілем і думав про те, як би було добре, аби батько все-таки погодився

купити йому справжній папір і коробку кольорових олівців для малювання. А ще він думав, що обов'язково колись стане художником.

СТРАШНЕ СЛОВО

Батько вже другий день марив. Він лежав у ліжку, нічого не їв і не пив. Маму охопив розпач, вона сиділа біля чоловіка й дивилася в його змарніле суворе обличчя.

В обідню пору другого дня прийшов сусід, пан Шервуд, той самий, що якось дав був Уолтові аж двадцять п'ять центів. Це було так.

Одного разу в сараї Уолт знайшов серед батькового господарського причандалля відро з рідкою смолою. Це була справжня удача! Хлопчик уже давно шукав собі, чим помалювати. Олівців і паперу батько йому так і не купив, тож знахідка прийшлася саме впору. На чому творити, Уолт придумав швидко. Він тільки раз ковзнув поглядом по дерев'яній стіні їхнього будинку й тут-таки збагнув: кращого полотнища йому не знайти.

Уолт обмотав кінець палиці дрантиною й розпочав творчий процес. Він малював будинок. Той самий, у якому жила їхня родина. Вийшло дуже

цікаво: рідне помешкання стало водночас і полотнищем, і натурою. Малюнок вийшов чудовий, але йому чогось бракувало. Уолт, недовго думаючи, вдосконалив картину коровою, що пасеться в квітнику перед верандою.

Картина вдалася. Це стало зрозуміло з того, з яким натхненням, щойно ознайомившись із синовим шедевром, батько побіг у дім по паска. Було малому невизнаному художнику і за смолу, і за зіпсовану стіну, і навіть за квітник. Словом, Уолт вкотре переконався, що сила мистецтва таки страшна.

На другий день він зустрів пана Шервуда.

— Чув, хлопче, що вчора ти постраждав за мистецтво? — з посмішкою кинув сусід.

— А ви звідки знаєте? — спитав Уолт.

— Голосно страждав. То ти, значить, малюєш?

— Малюю, — кивнув хлопчик.

— А міг би намалювати мене?

— Я більше тварин люблю, ніж людей.

— Ну, тоді мого коня — зміг би?

— А ви батькові не розповісте? — підозріливо примружився Уолт.

— Не бійся, я триматиму язик за зубами, — пообіцяв той.

— У мене краще кабанчики виходять, ви ж знаєте мого Поркера, але й коня можу запросто.

— Ходімо, дам тобі папір і олівець.

Вдома у пана Шервуда Уолт швидко зобразив сусідового жеребця. Замовник був у захваті.

— Як живий! Це ж треба — як живий! — примовляв старий ветеран, роздивляючись малюнок то зблизька, то відходячи від нього аж у кінець кімнати. — Ось тобі за роботу. Молодчина! Заслужив, — пан Шервуд тицьнув малому цілий скарб — двадцять п'ять центів. — Купиш собі олівця.

Отоді вперше в житті Уолт дізнався, що малюванням можна заробляти.

Сьогодні ж від пана Шервуда він теж дізнався дещо нове — оте страшне слово.

їхній сусід-ветеран був лікарем, тому мама покликала його оглянути батька. Пан Шервуд навіщось потримав хворого за руку, потім доторкнувся до лоба, затим розтулив йому

пальцями повіки й зазирнув у затьмарені недугою очі.

— Тиф, — наче вистрелив, коротко промовив лікар.

Оце й було те страшне слово. Уолт і його менша сестричка Рут одразу відчули, що воно страшне. Здавалося б, що може бути страшного в простому та ще й такому коротенькому слові? Але чому ж тоді мама побіліла, мов крейда, й піднесла до вуст складені човником долоні?

— У вашого чоловіка тиф, мем, — сказав далі пан Шервуд. — Я залишу вам деякі ліки, постарайтеся їх йому дати і... побільше моліться, мем.

Виходячи, пан Шервуд покликав надвір Уолта і Рут:

— Підіть пограйтеся надворі, батькові потрібен спокій.

Лікар пішов, а Уолт з Рут почали гадати, що воно за один — той Тиф і чого йому треба від їхнього батька.

— Це, мабуть, такий злий-презлий чоловік, — припустила мала.

— Ага, він ходить у чорному смокінгу, — додав Уолт.

— Він, мабуть, страшний, Уолте? — напівпошепки чи то спитала, чи, може, запевнила Рут. — І татко, мабуть, винен йому гроші, тому й захворів.

— Сто відсотків, — запевнив сестричку хлопець. — Зараз я його намалюю.

Він узяв суху паличку і став виводити нею портрет загадкового містера Тифа. Той справді вийшов страшенний — з великими балухатими очима, кошавий,

згорблений, у смокінгу і циліндрі. В руках Тиф тримав торбу.

— А що в торбі? — спитала дівчинка.

— Гроші, — моторошним голосом відповів Уолт. — І викрадені в батьків маленькі дівчатка.

— Тю, думаєш злякалася? — з удаваною хоробрістю кинула Рут, поволі задкуючи від малюнка на землі.

— І молодець, що не боїшся, — похвалив малу Уолт. — Я ж тебе захищатиму, коли що.

— Добре. Тільки ти неправильно намалював. Про роги забувся.

— А чому ти вирішила, що в нього є роги?
— здивувався брат.

— Якщо він викрадає дівчаток, у нього мусять бути роги, — сказала Рут тоном знавця, так, ніби вона досліджувала дівчачих викрадачів щонайменше кілька років.

Уолтові нічого не лишалось, як обабіч циліндра домалювати Тифові буйні оленячі роги.

Надвечір обоє прийшли в дім.

Мама сиділа коло батька і прикладала до його потрісканих розпашілих губів скибки помаранчі, щоб хоч трохи вологи потрапило чоловікові в рот. Уолт і Рут заздрісно спостерігали, як густа оранжева крапля стікає від стулених уст батькові по шиї аж за комір. Діти тільки ковтали слину й зітхали: їм дуже-дуже рідко випадало їсти апельсини. Всього раз у житті — позаторік на Різдво, коли добрий Санта поклав по одному в їхні шкарпетки. Повсякдень смачні цитрусові були недосяжною розкішшю для сім'ї Диснеїв.

— От якби нам захворіти на якусь тяжку хворобу, ге, Уолте? — мрійливо прошепотіла дівчинка.

— Твоя правда, — погодився Уолт. —
Найкраще — на якусь невиліковну, щоб хворіти
цілий рік. Уявляєш, протягом року — щодня
апельсини!

— Круто! — ледь не похлинулася слиною
Рут. — Давай спитаємо в мами, як можна
захворіти?

— Діточки мої, — втерла сльозу мама, коли
вислухала дітей, — ніколи, чуєте, ніколи не
хворійте. Навіть заради помаранчів.

— А татко хіба не заради цього хворіє? —
спантеличено спитала Рут.

— Ні, донечко, — гірко зітхнула мама. —
Татко ніколи б не хотів хворіти з власної волі, адже
тиф може його забрати, дітки, — мама схлипнула.
— Татко... він... він може померти. Але йдіть вже
спати, — мама трохи опанувала себе й витерла
мокрі щоки фартухом. — Візьміть ось та йдіть у
ліжечка, — вона дала дітям по скибці помаранчі й
почала молитися.

Уолт довго не міг заснути. Спочатку —
через помаранчу, бо довго-предовго смакував,
відкушуючи по дрібочці й висмоктуючи з кожної
все до грамульки, а потім — через того містера

Тифа. Хоча Уолтові частенько перепадало на горіхи від батька і хлопчик не раз думав, що не любить його, але ж... але ж через те страшило батько може померти. Уолт не хотів, щоб хтось помирав.

Коли всі в домі поснули, він тихцем вийшов надвір з ліхтариком. Жмутом світла вихопив з ночі намальованого на землі містера Тифа. Той наче шкірився до хлопчика, промовляючи: "Дивися, хлопче, я заберу твого батька в оцей ось мішок, і він помре. Ось так, хлопче. Шкода, ти намалював мені замалого мішка, а то б я і маму твою заразом прихопив"...

Уолт ніколи ще не відчував такого страху й такої ненависті. Він яструбом накинувся на злого Тифа й за хвилину стер його з лиця землі своїми старенькими черевиками.

ЧУДЕСНИЙ ОСОБНЯК

Коли Уолт натрапив на нього вперше, то подумав, що досі спить і все йому сниться. Але ж ні, щойно він розніс усі газети і тепер бігом повертався додому, щоб не спізнитися до школи. Він же не міг уві сні так чітко пам'ятати всі адреси, за якими з самого рання сьогодні вже побував, щоб

доставити свіжу ранкову пресу. І не міг так прудко втікати від здоровецького чорного пса на Вест-стріт, бо ж уві сні ніколи й нікому швидко втікати не вдається: ноги не слухаються й наливаються свинцем. А тут Уолт так чкурнув од того собацюри — ледь підошов не погубив! Значить, не сон. Значить, цей фантастичний будинок за високою кованою огорожею — справжнісінький! І як це він, всюдисущий рознощик газет, досі й разу не втрапляв на цю вулицю?!

Вони вже півроку як переїхали. Відколи Уолтів батько видужав, його фермерські справи в Марселейні через неврожаї велися кепсько, тому невдовзі він продав ферму й разом із сім'єю перебрався в пошуках заробітку до Канзас-Сіті. Там придбав невелику фірму з доставки газет і долучив до роботи найменшого сина.

Уолтові вже виповнилося вісім років, тож він вважав себе дорослим і не протестував. Щоправда, важко було вставати о пів на четверту ранку, але що вдієш, він же тепер ходив до школи і скрізь мусив устигати.

От якось після роботи хлопчик щодуху мчав додому, перестрибуючи калюжі на бруківці, аж

раптом... Уолт зроду не бачив подібної краси. Великий гарний будинок потопає у зелених об'їмах буйного саду. Часу роздивлятися не було, тому він запам'ятав адресу й помчав далі, поклавши будь-що прийти сюди згодом.

Сказано — зроблено. Одного вікенду, коли не треба було йти до школи, Уолт примчав до загадкового маєтку.

Дім був старовинний, мав заокруглені вгорі вікна, фігурні балконий акуратну відкриту терасу з різьбленими колонами. До тераси від залізних воріт паркану вела доволі широка доріжка, пообіч якої були рівнесенько підстрижені кущі й подекуди стояли білосніжні статуї янголят. А довкола був небаченої краси сад — з дивовижними альтанками, обплетеними виноградом, хмелем і в'юнками; з таємничими стежинами, що ведуть

бозна-куди, десь у затінок розлогих кленів і височенних ялин; з сонячними галявинками; з яскравою травою... і все це потопало в хвилях квітів, бджіл і метеликів, і все це здавалося Уолтові фантастичною казкою, у яку будь-що треба потрапити.

"Там, мабуть, так цікаво блукати й ховатися, — міркував хлопчик, — а в будинку напевно є потаємні кімнати з якимись чарівними речами, і на стінах там повнісінько старовинних портретів. Як же мені залізти й усе там дослідити?"

Уолт пішов уздовж огорожі, він сподівався знайти якусь лазівку. Щоб обійти довкола маєтку, хлопчику знадобилось аж півгодини, але ніяким лазом у паркані й не пахло. Уолт був не з тих, хто здається після першої ж невдачі, він зовсім не засмутився.

— Що ж, — сказав сам собі, — піду через ворота.

Уолт ухопився за масивне металеве кільце, причеплене до ніздрів кованої бичачої голови, й гучно закалатав ним об ворота. По хвилі з будинку вийшов темношкірий дворецький у синій, розцяцькованій сріблом лівреї.

— Чого тобі? — спитав у хлопчика, підійшовши.

— Можна погратися у вашому саду? — спитав Уолт.

— Це приватна власність, хлопче, а не парк відпочинку, — байдужо відповів дворецький. — Іди собі додому.

— Може, хоч скраєчку походити пустите?

— Авжеж, ні. Мене тоді господар витурить з роботи.

— Навіщо одній людині стільки краси, якщо нею не користуватися? — здивувався хлопчик. — Тут же можна було б гуляти десяткам людей.

— Нічого не знаю, — вже роздратовано буркнув лакей, — годі базікати.

— Бувайте здорові, — кинув Уолт, розвернувся й, недбало насвистуючи, рушив геть.

Трохи відійшовши, завернув за магазинчик посуду, обійшов його кругом і знову вийшов біля неприступного паркану.

"Перелізу," — вирішив Уолт і подерся на загорожу.

Сяк-так він вибрався на самісінький верх, але злізти униз не міг. Було високо й лячно. Трохи відсапавшись, хлопчик таки наважився. Він перекинув одну ногу через паркан, а коли перекидав другу, то послизнувся, шарпонувся вниз

і... відчув, що зачепився штаньми. Уолт безпорадно повис сторч головою й не міг з тим нічого вдіяти.

-Допоможіть! Зніміть мене! — почав гукати хлопчик.

Через п'ять хвилин під парканом вже стояв той самий дворецький.

— А ти впертий, — сказав він і пішов по драбину.

Увечері мама, зітхаючи, зашивала драні синові штанці й слухала Уолтову розповідь про чудесний будинок із садом.

— Знаєш, мамо, — рішуче промовив хлопчик, — коли я виросту, то побудую величезний гарний будинок і закладу прекрасний парк з усякими розвагами. І клянуся, що пускатиму погратися там усіх охочих.

— Гаразд, синку, — всміхнулася мама, — тільки ж гляди, щоб усякі там уперті мрійники не лазили через паркан і не приходили додому в драних штанцях.

— У моєму парку, мамо, не буде ніяких парканів. Обіцяю.

Історія людини в історії людства

Чи не кожна дитина на Землі знайома з веселим мишеням Міккі Маусом, смішними песиками Гуффі та Плуто, впертим качуром Дональдом, прекрасною Білосніжкою, веселими гномами та багатьма іншими чудовими персонажами яскравих мультфільмів. Тепер важко уявити світ дитинства й усе наше життя без казок "великого чарівника", яким став бідний американський хлопчик — Уолт Дисней. Він мріяв малювати, а став більше, ніж художником, бо навчився оживляти свої малюнки. Дисней почав створювати мультфільми ще коли анімаційне мистецтво тільки зароджувалося, проте залишив по собі величезну й надзвичайно багату медіа-імперію. А ще він таки створив свій грандіозний парк розваг — Диснейленд, в якому на сьогодні вже побувало понад 250 мільйонів людей.